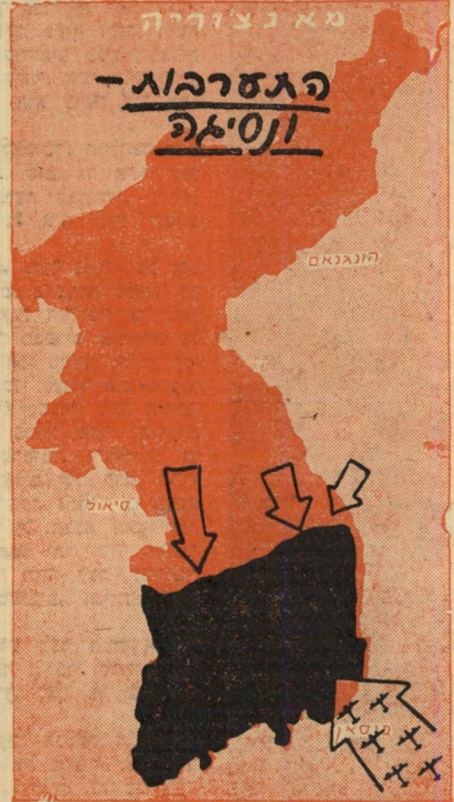

התקפה על חצול

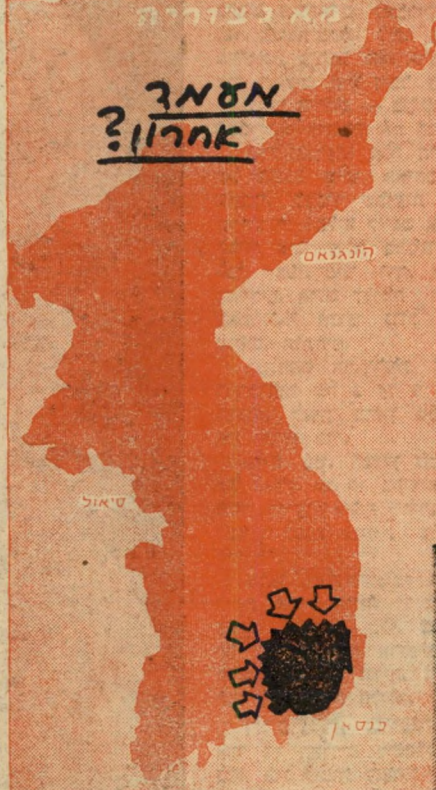
פרצו חיילי הצפון אל מעבר לגבול. התוקפים היו מצוידים כראוי, קצינים סובייטים יעצו למפקדיהם. לצבא הדרום היו יועצים אמריקאים, אך חסר לו הציוד הכבד, שלא ניתן, מחשש שיתקופו בו את הצפון. חשבון ההתקפה: לפרוץ דרומה, להגיע עד לים, לסיים את כל המלחמה תוך חודשיים.

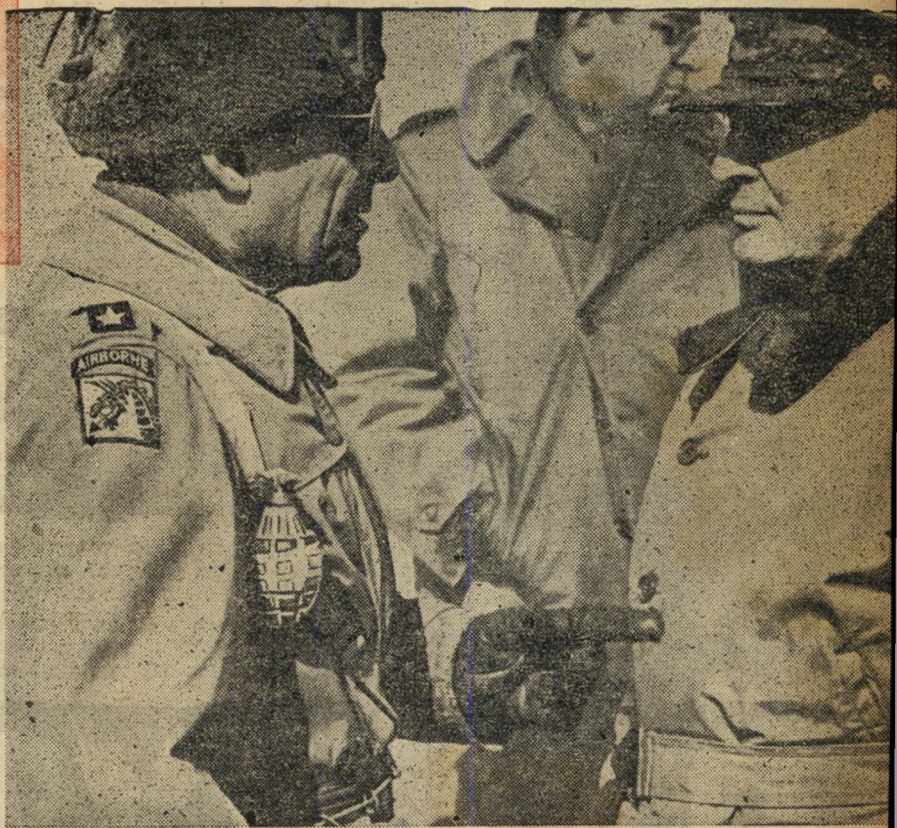
2. יולי 1950. הגבת אריהב (בחסות גרמנים) מהירה. מאק'ארתור קיבל פקודה לשלוח את חיל-הכבוש האמריקאי, ה' מתפנק ביפן, לקוריאה. מתוך זלזול גמור בארצנו, הוא שלח את אנשיו ביחידות קטנות, ורק אותם לחזית ללא חשבון צבאי מדוקדק. התוצאה: אנשי הצפון הלמו באמריקאים, חסר י הנסיון הזרבי, הכו את כחות הדרום שוק ל ירך בהתקדמותם המהירה הגיעו לים הדרומי.

הקרבות: הנדנדה הקרבית פגעה כמעט בכל הארץ, הרסה את מרבית הכפרים, הפכה מליונים לפליטים. לילדים אלה לא איכפת מי ינצח. הם יודעים רק אחת: חיייהם נהרסו.

4. אוקטובר 1950. בתנועה מר הירה פרצו האמריקאים מראש הגשר הדחוס, שברז את החזית הצפונית, שנתדלדלה מרוב אבדות. בחסות הצי, השולט בים, נערכה נחיתה ימית ליד סיאול. כוחות הנחיתה התקרבו לצבא, שהתפרץ צפונה מספר סאן, איים בכיתור מרבית הכחות הצפוניים. אלה נחלצו בעוד מועד מן הכיתור — במחיר הפקרת כל השטח מדורם לקו הרחוב ה-83.

אכזריות היא הנשק: דוגלאס מאק'ארתור (מימין) ומטיו רידג'ווי, מפקדי הצבא המערבי, מטיפים לאכזריות. התוצאה: שני הצדדים הורגים את אויביהם. שבויי מלחמה — כמו השבויים האמריקאים הקופאים מקור בתמונה הס נית למטה — מעטים מאד

קציר הזוועה: מספר קטועי האברים מגיע לאלפים, מספר הפצועים לרבבות רבות.